

SEDMÁ KAPITOLA

Není to tak jednoduché.

Pětatřicetimetrová jachta nemůže jenom tak otočit klíčkem v zapalování a odhasit si to pryč. Je třeba naložit zásoby, zkontrolovat systémy, odvázat lana. Za poslední dva roky jsme na téhle lodi pracovali šestkrát. Známe ji a rozumíme své práci. A přesto to chce čas, všechno připravit.

Nepomáhá nám, že musíme kličkovat mezi vybavením, které jsme nikdy dřív na palubě neviděli. Je tu několik kovových beden, velkých asi jako pračka, uvázaných a zakrytých celtami. V podpalubí lemují chodbičky menší krabice, něco jako malé sejfy – každá je vybavená biometrickou čtečkou otisků a označená jako ZLATÁ ÚROVEŇ.

Vídala jsem takové bedničky ve škole, ale jenom z dálky. Obvykle se pod ozbrojeným dohledem přepravovaly do Verneovy síně nebo z ní. To, co je uvnitř, je přísně tajné. Může s tím pracovat jenom učitelský sbor a nejstarší studenti.

Najednou jsme těmi schránkami obklopení. Jako by nám celé dva roky říkali, abychom se nedotýkali uměleckých děl, a teď zakopáváme o Picassy. Je to divné, že Hewett přesunul tolik cenného školního majetku na *Varunu*, zvláště těsně předtím, než bylo HáPěčko vymazáno z mapy...

Líp by se hádalo, co měl Hewett za lubem, kdybych věděla, co je v těch krabicích. Dev mi to nikdy ani slovem nenaznačil. Když jsem na něj dotírala, vždycky mě odbyl se slovy *Brzo se to dozvíš sama*.

Nemysli na Deva, nadávám si.

Ale to nejde. Jenom přečkat tenhle den je jako plavat podmořským minovým polem. A zítra to bude stejně těžké. A další den taky. Možná byste čekali, že ten hrozný zážitek, když jsem přišla o rodiče, mě vybavil nějakou strategií, jak se s takovou tragédií popasovat. Jenže kdepak. Spíš naopak, rána v hrudi bolí ještě víc.

Snažím se tyhle pocity zamknout do své vlastní zlaté bedničky. Mám práci. Kontroluju baterie komunikačních systémů, satelitní disk, antény a měnič napětí 3-d sonaru. Gemini se ochomýtá kolem, střídavě dává rozkazy svým Žralokům a hlídá, aby mě nenapadli nějakí nindžové lvouni.

Ještě jsme se ani pořádně neodrazili od mola, když se z reproduktoru ozve Hewettův hlas: „Prefekti, hlase se na můstku.“

Franklin a Tia už tam jsou, když s Gemem dorazíme.

Tia kormidluje, Franklin mrzutě postává nad doktorem Hewettem, který se rozvaluje v kapitánském křesle a sípá, jako by právě uběhl deset kilometrů.

„Pane,“ naléhá Franklin, „aspoň si ode mě nechte změřit tlak.“

Co je to s profesorem? uvažuju. Tohle bude něco horšího než jenom reakce na stres...

„Nic mi není.“ Hewett ho odbude mávnutím ruky. Pak se vystračí na nohy a belhá se k mapovému stolu. „Pojďte sem, vy čtyři.“

Tia Romerová se tváří stísněně, protože má službu. Ještě jednou zkontroluje autopilota a navigační mapy a dojde za námi ke stolu. Byla bych radši, kdyby zůstala u kormidla. Byla bych radši, kdyby vytúrovala loď na nejvyšší rychlost a my se dostali co nejdál od toho, co doktor Hewett viděl v tom svém tabletu. Šílím, když nevím, před čím to vlastně utíkáme.

Na laminované desce stolu leží zlatá schrána. Jestli mi bude Gemini Twain dál dýchat za krk, možná ho do ní nacpu, pokud se mi ho podaří pořádně poskládat.